Když rodiče potřebují naši pomoc

Praktický průvodce péčí, rozhodováním a rodinnými vztahy

RADIM KAUFMANN

Když rodiče potřebují naši pomoc

Praktický průvodce péčí, rozhodováním a rodinnými vztahy

RADIM KAUFMANN

Autorská strana

© Radim Kaufmann, 2026. První české vydání. Všechna práva vyhrazena.

Praktická literatura faktu. České PDF a přelévatelný EPUB 3 vycházejí ze stejného zdrojového textu. Modelové situace jsou smyšlené. Autor není lékař, psycholog ani právník.

Rešeršní uzávěrka: 27. října 2026. Předvydavatelský audit: 28. října 2026. Informace o použitých zdrojích a AI jsou uvedeny na konci knihy.

Obsah

Editorial 8

Jak s knihou pracovat 10

1. Rodič zůstává rodičem 12
   - Pomoc nemění dospělého člověka v dítě . . . 13
   - Dvě přání se mohou vejít do jedné dohody . . . 15
   - OPORA začíná jedním konkrétním krokem . . . 17

2. Co se skutečně změnilo 21
   - Pozorování není diagnóza . . . 21
   - Sledujme dopad na každodenní život . . . 23
   - Z obavy udělejme srozumitelnou otázku . . . 25

3. První rozhovor bez obžaloby 29
   - Připravme otázku, ne závěrečnou řeč . . . 29
   - Nechme odpověď změnit plán . . . 31
   - Dohoda, hranice a možnost začít znovu . . . 33

4. Když se neshodneme na bezpečí 37
   - Bezpečí je důležité, ale není jedinou hodnotou . . . 38
   - Rozlišme naléhavost, nejistotu a rozdílné preference . . . 39
   - Dohoda musí obsahovat i to, co nezajistíme . . . 42

5. Domov, pohyb a každodenní soběstačnost 45
   - Domov není jen soubor překážek . . . 46
   - Pomáhejme s částí činnosti, která působí potíže . . . 47

Vytvořme plán, který funguje i příští týden 50

6. Řízení a život bez auta 53

Co pro rodiče znamenají klíče 53

Posouzení zdraví a pravidla nejsou rodinné hlasování 55

Dopravní plán, který funguje i v dešti 57

7. Peníze, podvody a soukromí 61

Pomoc s účtem není převzetí života 61

Zastavit tlak a ověřit příběh 63

Dohoda, která chrání obě strany 65

8. Plné moci a další právní nástroje 69

Nejprve pojmenovat úkon 69

Podpora a zastoupení mají různé hranice 71

Dokument musí být použitelný, dohledatelný a kontrolovatelný 73

9. U lékaře a při návratu z nemocnice 77

Připravit návštěvu, ne převzít hlas 77

Soukromí, souhlas a srozumitelná odpověď 79

Propuštění je začátek dalšího dne 81

10. Paměť, demence a rozhodování 85

Všímat si změn bez domácí diagnózy 85

Každé rozhodnutí potřebuje vlastní posouzení 87

Zachovat člověka v každodenní péči 89

11. Kdo pomáhá a kdo rozhoduje 93

Pomoc není převzetí života 93

Mapa rolí místo rodinné hierarchie 95

Když rozhodování přestane být přehledné 97

12. Sourozenci, práce a náklady 101

Stejná láska neznamená stejné možnosti 101

Zviditelnit práci, rozdělit úkoly 103

Peníze bez skrytých očekávání 105

13. Péče na dálku 109

Být daleko a přitom se účastnit 109

Místní síť a přiměřené informace 111

Plán pro návštěvu, výpadek a změnu 113

14. Domácí služby, odlehčení a pobytová péče 117

Začít potřebou, ne názvem zařízení 117

Porovnávat skutečný provoz 119

Když se mění místo života 121

15. Vyčerpání a hranice 125

Když pomoc zaplní všechen prostor 125

Hranice jako konkrétní informace 127

Úleva musí být skutečná a opakovatelná 129

16. Když vztah dlouhodobě zraňuje 133

Minulost nezmizí tím, že někdo potřebuje pomoc 133

Hranice musí mít proveditelnou podobu 135

Pomoc nemusí končit smířením 137

17. Tělo, intimita, partnerství a soukromí 141

Než se dotkneme, zeptejme se 141

Soukromí neztrácí cenu, když přibývá pomoci 143

Partnerství a blízkost nejsou rodinný majetek 145

18. Jak chce rodič dál žít 149

Začít životem, který má smysl dnes 149
Přání, možnosti a odborné otázky držme odděleně 151
Dohoda má být dohledatelná a otevřená změně 153

19. Umírání a poslední přání 157
Přítomnost nevyžaduje dokonalá slova 157
Plán péče a přání potřebují různé dokumenty 159
Loučení není výkon, který lze splnit 161

20. Po smrti rodiče 165
První kroky nemusejí obsáhnout celý další život 165
Rozdělit administrativu, neuspěchat nevratná rozhodnutí 167
Zármutek nemusí vypadat podle očekávání okolí 169

Pracovní listy pro vlastní rodinu 172

Doslov 176

O textu a obrazovém doprovodu 177

Další zdroje k jednotlivým kapitolám 178

Zdroje a další orientace 180

Editorial

Rodiče nás kdysi učili přecházet ulici, zacházet s penězi, požádat o pomoc a nést následky vlastních rozhodnutí. V určité chvíli se může stát, že právě o těchto věcech začneme přemýšlet my v souvislosti s nimi. Jak bezpečná je jejich cesta do obchodu? Rozumějí tomu, co podepisují? Mají komu zavolat? A kde končí naše starost a začíná řízení života, který patří někomu jinému?

Pracovní název této knihy zněl Když se rodiče stanou našimi dětmi. Pojmenovával silný pocit: náhle jsme to my, kdo kontroluje čas, hledá řešení a v noci se bojí. Při bližším pohledu však takové přirovnání nedává rodiči dost prostoru. Člověk, který potřebuje pomoc při oblékání nebo při placení účtů, se nestává dítětem. Má za sebou svůj život, vztahy, rozhodnutí i omyly. Jeho přání neztrácejí váhu tím, že jejich uskutečnění vyžaduje další pár rukou.

Proto se kniha jmenuje Když rodiče potřebují naši pomoc. Jejím tématem je právě ono „naši“: pomoc, kterou opravdu umíme nabídnout, kterou lze udržet a která nemusí být totožná s tím, co od nás očekává okolí. Některý čtenář žije ve stejném domě jako jeho rodiče. Jiný přes půl republiky nebo v jiné zemi. Někdo má sourozence ochotné spolupracovat, jiný vede každý telefonát jako obtížné

vyjednávání. Někdo nese v rodině stará zranění, kvůli nimž je i krátká návštěva vyčerpávající. Žádný z těchto příběhů se nevejde do věty, že dobré dítě se přece vždycky postará.

Tuto knihu píšu jako autor, který shromažďuje, porovnává a vysvětluje odborné informace. Nevystupuji jako lékař, psycholog ani právník. Tam, kde jde o zdraví, zastupování, sociální dávky nebo práva pacienta, mají obecné informace své podmínky a hranice. Smyslem knihy je pomoci připravit lepší otázky, všimnout si důležitých souvislostí a vědět, kdy vlastní úsudek potřebujeme doplnit odborným posouzením.

Nechci po čtenáři, aby se po poslední stránce stal dokonalým pečujícím. Chci mu nabídnout jazyk pro rozhovory, na které se těžko hledá vhodná chvíle. A také připomenout, že v dobré dohodě musí být místo pro dvě skutečnosti současně: rodičovu důstojnost a naše skutečné možnosti.

Někdy bude výsledkem velká změna bydlení. Jindy jediný telefonát, nákup těžkých věcí nebo věta „tohle sám nezvládnu“. Někdy rodič naši nabídku odmítne a my se budeme učit žít s nejistotou. Kniha neposkytuje jistotu, že každé rozhodnutí dopadne dobře. Nabízí způsob, jak se rozhodovat pozorněji a s menší mírou zbytečného tlaku.

Mění se rozsah pomoci. Dospělost rodiče zůstává.

Radim Kaufmann

Jak s knihou pracovat

✦

Knihu lze číst od začátku nebo otevřít u situace, kterou právě řešíte. První čtyři kapitoly vysvětlují společný přístup. Další části se věnují domácnosti, řízení, penězům, lékařům, změnám paměti, rozdělení péče a závěru života. Na konci najdete pracovní listy, které lze vyplnit vlastními slovy. List není test a prázdná kolonka není chyba.

Modelové příběhy a rozhovory jsou smyšlené. Nejde o přepisy skutečných klientských setkání ani o osobní zdravotní příběhy autora. Jejich úkolem je ukázat možnosti komunikace včetně nesouhlasu a nepovedeného začátku. Nemají dokazovat, že určitá věta vždy funguje.

Rozlišujeme tři vrstvy. Vztahové principy pomáhají přemýšlet a jednat. Zdravotní informace vysvětlují, proč se obrátit na zdravotníka a jak se na setkání připravit; nenahrazují vyšetření. Právní a sociální informace se vztahují k českému prostředí a mají rozhodné datum. U konkrétního rozhodnutí je třeba ověřit jeho aktuální podmínky a individuální okolnosti.

Autorská pomůcka OPORA připomíná pět kroků: ověřit, co se děje; ptát se na přání; odhadnout naléhavost; rozdělit pomoc a odpovědnost; aktualizovat dohodu. Není klinicky validovanou škálou ani právním testem. Nepřiděluje body, neurčuje diagnózu a nedává nikomu oprávnění rozhodovat za druhého.

Při bezprostředním ohrožení zdraví nebo života nečekejte na dokončení pracovního listu či rodinnou poradu. V České republice je zdravotnická záchranná služba dostupná na čísle 155; operátor pomůže vyhodnotit situaci a další postup. Nejistotu je vhodné popsat, nikoli zakrývat vlastní diagnózou. Kontakty a konkrétní postupy v knize je třeba používat s ohledem na to, kde se právě nacházíte.

Vyplněné pracovní listy mohou obsahovat osobní a zdravotní údaje. Uchovávejte je přiměřeně jejich citlivosti a domluvte se, kdo k nim má přístup. Nepište do nich hesla, PINy ani přihlašovací údaje k bankovnictví. Sdílený přehled kontaktů a úkolů nepotřebuje znát všechno o životě člověka, kterému pomáháte.

1. Rodič zůstává rodičem

✦

Následující příběh je smyšlená modelová situace. Nepopisuje konkrétní rodinu ani autorovu osobní zkušenost.

Pavel přijel k otci s novým telefonem. Vybral přístroj s většími tlačítky, předem do něj uložil důležitá čísla a nastavil hlasitější vyzvánění. Považoval to za dobře promyšlený dárek. Otec však krabičku posunul na druhý konec stolu.

„Ten svůj ještě umím používat."

„Jenže ho nikdy neslyšíš."

„Někdy ho nechci slyšet."

Pavel se zarazil. Poslední týden se dvakrát nedovolal a pokaždé si představoval otce ležícího na zemi. Otec zatím pracoval na zahradě a telefon nechal doma. Nemluvili tedy pouze o přístroji. Pavel hledal úlevu od strachu. Otec se bránil představě, že bude muset být kdykoli k zastižení. Oba měli důležitý důvod. Ani jeden ho zatím neřekl přímo.

Pomoc nemění dospělého člověka v dítě

Když rodič začne potřebovat naši pomoc, může se změnit téměř všechno praktické. Vozíme ho na místa, kam dříve vozil on nás. Vysvětlujeme mu formulář, připomínáme domluvený čas, přinášíme jídlo. V podobnosti jednotlivých úkonů se však skrývá zavádějící přirovnání. Rodič se nestává dítětem. Jeho minulost, vztahy, přání, záliby a osobní hranice nezmizely jen proto, že něco nezvládá bez podpory.

Mění se rozsah pomoci, nikoli dospělost člověka. Tato věta není zákazem zasáhnout, když je třeba. Je výchozím bodem, od něhož se odvíjí způsob pomoci. Jinak zní otázka „Co ti usnadní cestu do obchodu?“ a jinak oznámení „Odteď budeš nakupovat takhle“. Někdy se nakonec dohodneme na stejném řešení. Rozdíl je v tom, zda rodič mohl být jeho spoluautorem.

Pomoc může zasáhnout i oblasti, které zvenčí vypadají bezvýznamně. Přestavíme poličku, aby byla praktičtější, vyhodíme starou židli, nahradíme hrnek lehčím. Pro nás jde o úsporu námahy. Pro rodiče může jít o změnu domova, v němž rozuměl každému předmětu. Neznamená to, že se nemá měnit nic. Znamená to, že předmět nejprve přestaneme vnímat pouze jako něco, co je třeba opravit nebo nahradit.

Otcův starý telefon měl pro Pavla jedinou podstatnou vlastnost: nebyl dost spolehlivým spojením. Pro otce byl známým předmětem. Věděl, kde najde zprávy a jak smaže špatně napsané slovo. Nový přístroj mohl mít větší tlačítka, a přesto být náročnější. Pavel o tom při nákupu neuvažoval, protože problém definoval pouze ze svého pohledu.

Respekt nevyžaduje předstírat, že rodič všechno zvládá stejně jako dřív. Takové předstírání by ho mohlo nechat samotného právě ve chvíli, kdy potřebuje oporu. Důstojná pomoc dokáže současně pojmenovat obtíž a neproměnit ji v celkové hodnocení člověka. „Přenést ten nákup je pro tebe těžké“ není totéž jako „Už se o sebe nedokážeš postarat“.

Důležitá je také možnost pomáhat jen v části činnosti. Někdo chce sám vybrat zboží, ale potřebuje odvoz. Někdo rozhodne, komu napsat, ale uvítá pomoc s ovládáním počítače. Jiný připraví jídlo, pokud mu někdo přinese suroviny. Když převezmeme celý úkol jen proto, že jeho malá část působí potíže, můžeme odstranit i to, co člověku dělalo radost. Nejprve proto hledejme konkrétní překážku.

Tento přístup není příslib, že rodič přijme naši nabídku. Může ji odmítnout, změnit názor nebo mít jiné priority. Náš dobrý úmysl mu nezakládá povinnost být vděčný. Současně ani rodičovo přání nezakládá naši povinnost poskytovat neomezenou pomoc. Dospělost a hranice patří oběma stranám vztahu.

Dvě přání se mohou vejít do jedné dohody

Pavel nakonec odsunul krabičku stranou a zkusil pojmenovat, co ho k nákupu vedlo.

„Když ses mi v úterý neozval, dostal jsem strach. Nevím, jak poznat, že jsi jen venku a nic nepotřebuješ.“

„To chápu. Ale nechci chodit po zahradě s telefonem v kapse a hlídat, kdo volá.“

„Tak zkusme najít něco, co nebude znamenat, že tě pořád kontroluju.“

Teprve nyní bylo možné přemýšlet o dohodě. Nikoli o tom, kdo má pravdu, ale jaké potřeby má řešení splnit. Pavel potřeboval srozumitelnější způsob kontaktu. Otec chtěl zachovat čas, kdy není dostupný. Dohodli se na krátkém večerním zavolání v určité dny a na tom, že běžně nezvednutý telefon nebude sám o sobě znamenat poplach. Ještě museli promyslet, jak budou postupovat při neobvyklém výpadku kontaktu. Tato část dohody nemohla zůstat pouze v Pavlových představách.

Jiné rodině by pravidelný hovor nevyhovoval. Někde by se z něj stala nepříjemná docházka, jinde by pomáhal oběma. Modelový příběh nepředkládá

správný počet telefonátů. Ukazuje způsob, jak dostat na stůl dvě odlišné potřeby a nepřevlékat jednu z nich za jediný rozumný názor.

Před podobným rozhovorem může pomoci mapa přání a obav. Na jednu stranu listu napišme, co chce rodič zachovat. Použijme pokud možno jeho vlastní slova: „Chci si sám vybírat, kam půjdu." „Nechci, aby se o mém zdraví mluvilo před sousedy." „Ráda bych dál měla doma návštěvy." Na druhou stranu napišme své obavy: nevíme, kdo pomůže při výpadku služby, nezvládáme nečekané cesty, bojíme se dalšího incidentu.

Nesnažme se rodičova přání okamžitě opravovat. Je možné, že se všechna nepodaří splnit. Přesto potřebujeme vědět, co pro něj znamenají. Přání zůstat doma může vyjadřovat vazbu na zahradu, strach z cizího prostředí, obavu o peníze nebo potřebu soukromí. Každý z těchto důvodů otevírá jinou cestu. Obecné tvrzení „On odmítá všechno" je obvykle méně užitečné než konkrétní informace, co přesně odmítá a proč.

Stejnou poctivost potřebujeme vůči sobě. Pokud nabízíme dovoz jídla hlavně proto, že už nemůžeme denně vařit pro dvě domácnosti, smíme to říci. Nemusíme svoji hranici skrývat za tvrzení, že služba bude pro rodiče určitě nejlepší. Můžeme hledat řešení, které nebude ideální pro nikoho, ale bude proveditelné pro všechny zúčastněné.

Někdy rodič své přání nedokáže vyjádřit hned nebo způsobem, na který jsme zvyklí. Rozhovoru může pomoci klid, méně účastníků, dostatek času nebo písemný přehled možností. Nejde o zkoušku, ve které má rychle odpovědět správně. Případné zdravotní obtíže a vhodné způsoby podpory komunikace patří k odbornému posouzení. Rodina nemá z pomalé odpovědi sama vyvozovat závěr o celkové schopnosti rozhodovat.

Zvláštní pozornost zaslouží situace, kdy se o rodiči hovoří v jeho přítomnosti, jako by u stolu nebyl. „Maminka už to nechápe," řekne někdo druhému člověku místo otázky mamince. V takové chvíli můžeme rozhovor vrátit jednoduchou větou: „Pojďme se nejdřív zeptat tebe, jak to vidíš." Ani složitější komunikace není důvodem automaticky vynechat samotného člověka.

Je také dobré všímat si slov, která v rodině používáme. Zdrobněliny mohou být přirozeným projevem blízkosti, pokud je druhý přijímá. Mohou však působit ponižujícím dojmem, když nahrazují běžnou dospělou řeč. „Teď si pěkně sedneme a spapáme oběd“ nemusí být citlivější než obyčejná otázka, zda chce člověk jíst. Měřítkem není naše představa laskavosti, ale také zkušenost člověka, ke kterému mluvíme.

Totéž platí pro pochvalu. Rodič nemusí stát o hodnocení, že byl „hodný“, protože přijal pomoc nebo splnil domluvený úkol. Můžeme ocenit spolupráci konkrétně: „Děkuju, že jsme si to řekli otevřeně.“ Taková věta nepotřebuje dělit dospělého člověka na poslušného a neposlušného.

Pavel si po rozhovoru všiml, že otci často říká „Neboj, já to za tebe vyřeším“, ještě než se dozví, zda otec nějaké řešení chce. Nemusel si každou takovou větu vyčítat. Začal ji nahrazovat otázkou: „Chceš, abych s tím pomohl?“ V této drobné změně nebylo méně péče. Bylo v ní více prostoru pro odpověď. Někdy zaznělo ano, jindy ne a někdy „jen s touhle částí“. Právě poslední odpověď bývá pro přiměřenou podporu zvlášť užitečná.

OPORA začíná jedním konkrétním krokem

Tato kniha používá pomůcku OPORA. Jde o autorský způsob uspořádání rozhovoru a praktických úkolů, nikoli o zdravotní test, právní návod k zastupování nebo metodu s prokázanou účinností. Jejím smyslem je zpomalit skok od obavy k převzetí kontroly.

První O znamená ověřit, co se děje. Pavel se dvakrát nedovolal; nevěděl však, zda otec telefon neslyšel, neměl ho u sebe nebo nechtěl mluvit. P znamená ptát se na přání. Otec chtěl zachovat volný čas na zahradě. Druhé O znamená odhadnout naléhavost. Rozhovor o běžném kontaktu má jiný průběh než situace, v níž máme konkrétní důvod obávat se bezprostředního ohrožení. R znamená rozdělit pomoc a odpovědnost. A vyzývá dohodu aktualizovat, protože lidé i okolnosti se mění.

V praxi nepotřebujeme před každým hovorem vyplňovat pět kolonek. Stačí si všimnout, který krok jsme přeskočili. Nabízíme službu, ale neznáme rodičovo přání? Požadujeme změnu, ale nedokážeme popsat konkrétní problém? Dohodli jsme se na pomoci, ale nikdo neví, kdo ji poskytne během dovolené? Právě takové mezery má pomůcka odhalovat.

Dohoda může být malá a dočasná. „Dva týdny zkusíme tento způsob nákupu a potom si řekneme, co nefunguje.“ Vratný pokus někdy umožní mluvit o změně bez pocitu, že se rozhoduje o celém zbývajícím životě. Nesmíme však dočasnost pouze předstírat. Pokud rodiči slíbíme možnost návratu, musí být tato možnost skutečná, nebo musíme otevřeně vysvětlit její omezení.

Pavel telefon zatím nevrátil. Otec souhlasil, že si ho v klidu prohlédnou, bez závazku začít ho používat. Mohli zjistit, že mu vyhovuje. Mohli také dojít k tomu, že vhodnější bude upravit nastavení starého přístroje. Úspěchem nebylo prosadit nový telefon. Úspěchem bylo začít řešit skutečný problém, aniž by jeden musel druhého přemoci.

Praktický list: přání, obava, nabídka

- Co chce rodič zachovat a řekl mi to sám?
- Co jsem skutečně pozoroval a co si zatím domýšlím?
- Jaká moje potřeba se skrývá za nabídkou pomoci?
- Kterou část úkolu chce rodič dál dělat sám?

- Co mohu nabídnout spolehlivě a co slíbit nemohu?
- Jak poznáme, že dohoda nefunguje, a kdy se k ní vrátíme?

List není smlouva ani hodnocení poslušnosti. Pokud se rodič rozhovoru účastnit nechce, nevyplňujme jeho přání tak, aby odpovídala našemu plánu. Označme, co nevíme. Nejistota zaznamenaná poctivě je lepší základ než domnělá dohoda.

Hranicí této kapitoly je neakutní rodinné vyjednávání. Při konkrétním podezření na bezprostřední ohrožení není úkolem nejprve dokončit pracovní list. Přednost má příslušná odborná pomoc. Stejně tak kniha nerozhoduje o zdravotním stavu nebo právních oprávněních členů rodiny. Tyto otázky vyžadují jiný druh posouzení.

Pro další stránky si odnesme jednoduchý začátek: místo otázky „Jak přimět rodiče, aby mě poslechl?“ se ptejme „Co se změnilo, co chce zachovat a jaká pomoc je skutečně potřeba?“ Odpověď nemusí přijít rychle. Už samotná otázka však ponechává u stolu místo dvěma dospělým lidem.

Vydavatelský tým

Když rodiče potřebují naši pomoc

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: Radim Kaufmann

Šéfredaktor: Radim Kaufmann

Spoluautoři: Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: Erin Caldwell

Akviziční redaktor: Camille Foster

Vedoucí knižní řady: Audrey Nolan

Odpovědný redaktor titulu: Owen Barrett

Vedoucí rubriky: Marissa Cole

Koncepční redaktor: Nora Callahan

Stylistický redaktor: Lydia Shaw

Jazykový redaktor: Maya Chen

Jazykový korektor: Leah Winters

Odborné zpracování a výuka

Rešeršér: Priya Bennett

Ověřovatel faktů: Isaac Merritt

Překladatel: Daniel Kim

Zpracovatel rejstříku: Cora Delaney

Odborný recenzent: Elena Sandoval

Technický redaktor: Andre Wallace

Vydavatelský tým

Když rodiče potřebují naši pomoc

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: Vera Hollander

Knižní grafik: Jasper Vaughn

Grafik knižních obálek: Roman Blake

Obrazový redaktor: Celeste Rowan

Ilustrátor: Hazel Corbin

Sazba a výroba

Sazeč: Fiona Ashby

Vedoucí výroby: Meredith Sutton

Specialista na elektronické knihy: Devin Cho

Práva, propagace a distribuce

Manažer práv a licencí: Tara Mendoza

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: Nolan Pierce

Výtvarnice návrhů obálek a scén: Ivy Carver

Ilustrátorka výukových materiálů: Lucia Vega

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: Felix Archer

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026